

Inte överseriöst. Något jag började skriva på en dag då jag hade tråkigt.

Linnéa

– Linnéa!

– Linnéa, för helvete!

Med ett ryck såg jag upp över klassrummet.

– Linnéa, du vet om att det är matte, va?

Anna som satt bredvid mig kollade konstigt på mig.

– Ja? Varför skulle jag inte veta det?

– Du verkar vara mer inne i bänken än i boken, du verkar nästan lite vilsen. Karta?

Jag suckade irriterat, men ett leende, ett väldigt svagt leende, växte fram. Anna, min fina vän, hade nog den mest konstiga och den mest barnsliga humor man kunde tänka sig. Trots det kunde jag ändå inte låta bli att gilla den, den fick mig i alla fall att skratta.

– Tack, men jag klarar mig nog ändå.

– Okidoki. Får jag låna din linjal?

Jag räckte henne min linjal, sedan återvände jag till bänken. Jag ritade små gubbar med min blyertspenna på den, hade min lärare sett det hade jag säkert åkt på en ordentlig utskällning. Min mattelärare hade till skillnad från Anna ingen som helst humor och tog allt på största allvar, men just nu brydde jag mig inte om det. Det fanns inte någon som helst tanke på att jag skulle orka med att lösa diverse ekvationer och andra helt meningslösa tal i den där fördömda matteboken.

– Elever! Fem minuter kvar av lektionen. Jag vill att ni gör åtminstone två tal till, jobba på, jobba på!

Matteläraren nästan spottade ut det sista. På ett sätt var det faktiskt rätt roligt att lyssna på honom, han hade för sju år sedan flyttat i hit från Paris, så hans språk hade en rejäl fransk brytning. Hans namn var Jean-Sébastien.

– Du kanske borde dra till bilden i stället, hörde jag plötsligt Anna säga. Verkar som om du skulle få mer gjort där. Vem vet, du kanske blir 2000-talets mästare i streckgubbsmålning! Jag kan vara din manager.

– Har konstnärer managers? frågade jag.

– Ingen aning, men i annat fall kan vi införa det.

Hon fick mig åter igen att skratta, och min glädje utvecklades något mer när Jean-Sébastien meddelade att lektionen var slut. Jag kunde urskilja en gnutta besvikelse i hans röst, han älskade matte.

– Nästa lektion vill jag att ni ska vara klara med andragradsekvationerna, för sedan ska vi repetera det vi jobbat med nu, för om en vecka blir det prov. Förstått? Au revoir, elever!

Jag nästan sprang ut från klassrummet. Det var sista lektionen för i dag och jag ville inget annat än att komma hem. Anna småsprang bredvid mig och undrade ifall jag lagt konstnärsyrket åt sidan och bestämt mig för att i stället satsa på en karriär inom elitlöpning. Hennes skåp låg närmre matteklassrummet så jag fortsatte "springa" för mig själv efter att hon stannat. När jag nästan var framme, och var i fullt sjå med att plocka ut skåpsnyckeln ur fickan, kände jag plötsligt hur mina fötter snubblade på varandra, och snart hade jag handlöst fallit i marken. Jag förbannade mig själv för min klantighet, varför just jag? Jag blev irriterad, men irritationen utbyttes snart till skam och mina kinder rodnade kraftigt när jag märkte vem som hade sett mitt klantiga fall.

– Oj, gick det bra? Vänta, här, jag ska hjälpa dig upp.

Handen min hand plötsligt befann sig i var inget annat än varm och plötsligt full av hjälpsamhet, den handen gjorde mig alldeles salig och så knäsvag att det inte hade förvånat mig om jag fallit ihop igen efter att åter kommit på fötter. Jag stod plötsligt framför en av de finaste och säkert snyggaste människorna som fanns. Snäll var han också.

– Tack, sa jag och hade svårt att möta hans blick, men jag kunde inte riktigt låta bli heller så det slutade med att jag såg på honom. Han var så fin. Djupa, gråblå ögon, avlångt, kantigt ansikte med lite skäggstubb och mörkblont, medvetet rufsigt hår som såg så där alldeles härligt mjukt ut.

– Du slog väl dig inte? Såg ut som ett hårt fall.

Jag hade inte riktigt tänkt på att känna efter, men när jag väl gjorde det var dock det enda jag kunde känna lite smärta i högra handleden efter att ha försökt ta emot fallet. Det var ingen anledning till att ringa en ambulans i alla fall.

– Nej, nej! Det är lugnt, jag... Det är lugnt, tack. Jag mår bra.

Han tittade på mig med huvudet en aning snett, det kändes som att han inte riktigt trodde på mig.

– Okej, han började le, men jag måste dra nu, men vi ses... säkert i morgon, eller något.

– Ja, absolut. Det gör vi. Ha det bra, och tack igen.

Han log mot mig igen, började gå och vinkade till mig i stället för att säga hej då. Hjärtat dunkade kraftigt i bröstet på mig och jag kunde känna ett fånigt leende som växte fram i ansiktet. Usch, vad arg jag blev på mig själv! Jag gick fram till mitt skåp och plockade snabbt med mig det jag skulle ha. I samma veva som jag stängde skåpet anlände Anna.

– Hello, kära elitlöperskan!

– Hello, svarade jag med en viss oentusiasm. Jag var inte på humör för att skämta.

Anna märkte det direkt. Förutom att hon var bäst på att skämta och vara glad, var hon även bäst på att se och höra hur man egentligen mådde. Speciellt på mig.

– Jag tror elitlöperskan har snubblat på ett hinder? Hette hindret möjligen Sam Lundin? I så fall såg jag honom gå förbi mig på vägen hit.

Hans namn fick mig att känna en svettning passera hela kroppen samtidigt som hjärtat åter började slå hårt mot bröstet.

– Han hjälpte mig efter att ha snubblat på hindret. Jag föll och han hjälpte mig upp. Det är allt.

– Borde du inte vara glad? Du gillar ju honom!

– Det gör jag inte... jag bara... Äsch. Hela situationen var bara så pinsam.

Vi hade börjat gå mot utgången. Ingen av oss sa någonting, Annas blick var dock fäst på mig, som att hon funderade på vad hon skulle säga. Jag försökte hålla min blick rakt fram och inte tänka på det som hänt. Jag kunde dock inte förneka det, Anna hade rätt, jag gillade honom, men jag försökte intala mig själv hela tiden att det inte var så. För det fanns ingen mening med det.

Trots Annas intensiva blick på mig, sa hon ingenting, det förvånade mig en del, hon hade alltid något att komma med. När vi lämnat skolgården och snart även börjat närma oss mitt hem förstod jag att hon inte skulle säga något heller. Vi sa hej då, sedan slog jag portkorden och gick upp till dörren som ledde till lägenheten där jag bodde tillsammans med min familj. Jag varken sa eller gjorde knappt någonting på hela kvällen, och började tänka på vilken deprimerande person jag verkade vara. Jag ringde Anna för att bli på bättre humör, vilket hon lyckades att hjälpa mig med. Efter säkert tio minuters seriöst prat och 50 minuters mindre seriöst prat, lade jag mig i min säng. Det sista jag såg innan jag föll i sömn var Sams blågrå ögon

som vägrade lämna mina tankar.

Dagen därpå mötte jag Anna det första jag gjorde när jag anlant till skolan. Hon såg lika glad och förväntansfull ut som vanligt.

– Tjena, mittbena, kära Linnéa! Visst rimmade det, nästan?

Jag skrattade.

– Nästan, ja. Och tjena på dig också, Anna.

Medan skratt och småprat pågick mellan oss började vi gå mot klassrummet där dagens första lektion skulle äga rum. Det förvånade oss att det inte var fler än vi två som var där, men när vi såg lappen som hängde på dörren om att lektionen var inställd förstod vi.

– Jaha, sa jag, vad gör vi nu?

– Det är ju skit att vi inte kunde utnyttja denna tid till att sova i stället! Kunde de inte ha meddelat i går att lektionen var inställd? Dumma idioter till rektorer och lärare! Anna svor för sig själv, jag kunde dock inte låta bli att skratta åt henne.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren emci med Poeter.se id #17635 innehar upphovsrätten